

روز جهانی حقوق بشر و ادامه سرکوب های سیاسی و اجتماعی در ایران

روز ده دسامبر، روز جهانی حقوق بشر است. کارنامه رژیم جمهوری اسلامی در این روز همواره سیاه و سنگین بوده و هر سال بر سنگینی و سیاهی آن افزوده می شود. هشت سال پیش رژیم در ادامه جنایاتش چندین نویسنده و فعال سیاسی را به طرز وحشیانه ای به قتل رساند. طی هشت سال گذشته، دستگاه سرکوب رژیم هم چون گذشته در عرصه های مختلف سیاسی و اجتماعی فعال بوده ، فعالان کارگری، دانشجویی و زنان تحت تعقیب و آزار قرار گرفته، ربوده شدند، به زندان افکنده شده و شکنجه شدند. تنها در یک سال گذشته بیش از یک هزار کارگر و فعال کارگری زندانی و به اتهام فعالیت های صنفی در انتظار محاکمه به سر می برند و با احکام سنگین زندان دریافت کرده اند.

رژیم جمهوری اسلامی سرکوب اجتماعی را به آنجا کشانده که وکلا و حقوقدانان را هم به اتهام دفاع از موکلان خود زندانی و پروانه وکالت آنها را لغو می کند. در عرصه مطبوعات، روزنامه ها و نشریات خودی را هم تحمل نمی کند. روزی نیست روزنامه ای تعطیل نشود و دست اندرکاران آن محاکمه و بیکار نشوند. سانسور در ابعاد وسیعی تشدید شده است. صدها سایت اینترنتی مسدود شده و نویسندگان اجازه چاپ کتابهای خود را نمی یابند.

دستگاه سرکوب و سانسور رژیم همسو با دستگاه های فرهنگی و اقتصادی، جامعه را به قهقرا کشانده و عرصه کار و زندگی را بر توده مردم سخت کرده است. به علت بی کفایتی حکومت اسلامی در اداره امور جامعه، دزدی و چپاول ثروت و امکانات اجتماعی، صدها کارخانه تولیدی و مراکز خدماتی تعطیل و ده ها هزار کارگر از کار بیکار شده و یا ماه ها حقوق و مزایای خود را دریافت نکرده اند. پرستاران، معلمان و بازنشستگان به دلیل پائین بودن دستمزد خود قادر به تامین نیازهای زندگی خود و خانواده شان نیستند. جوانان برای تامین نیازهای اولیه زندگی خود، اقدام به فروش کلیه می کنند. فقر و گرسنگی و فساد حکومتی و اجتماعی در ایران بیداد می کند.

علی رغم تحمیل این همه مصائب و رنج به جامعه و توده مردم، رژیم در داخل و خارج در نهایت تزلزل و شکنندگی به سر می برد. رژیم جمهوری اسلامی بدون کمک از بیرون، بدون مراودات و بند و بست های بین المللی و بدون سرکوب لجام گسیخته هرگز نمی توانست در برابر تمایلات آزادی خواهانه، برابری طلبانه و عدالت خواهانه مردم دوام بیاورد.

توده مردم ایران؛ کارگران، معلمان، پرستاران، رانندگان وسائل نقلیه عمومی، دانشجویان، زنان و...، بخوبی می دانند که تنها راه نجات از وضعیت فلاکت بار و اختناق آمیز کنونی، سازمانیابی و بسیج قدرت و نیروی جمعی خود برای مقابله با جانیان حاکم دین و سرمایه و برافکندن حکومت آنها و کسب قدرت سیاسی است. هیچ دولت و حکومتی برای مردم ایران دل نمی سوزاند. این قطعنامه و آن قطعنامه که در جهت محکوم کردن نقض حقوق بشر و نه حتی محکوم کردن جانیان حاکم در ایران صادر می شود، بخشی از کشمکش های خانوادگی درون سرمایه است و راه به جایی نمی برد و به نقض حقوق بشر و سرکوب در ایران پایان نمی دهد.

کانون زندانیان سیاسی ایران (در تبعید)

اول دسامبر ۲۰۰۶ برابر با ده آذر ۱۳۸۵